

KIES

WOUTER DEPREZ

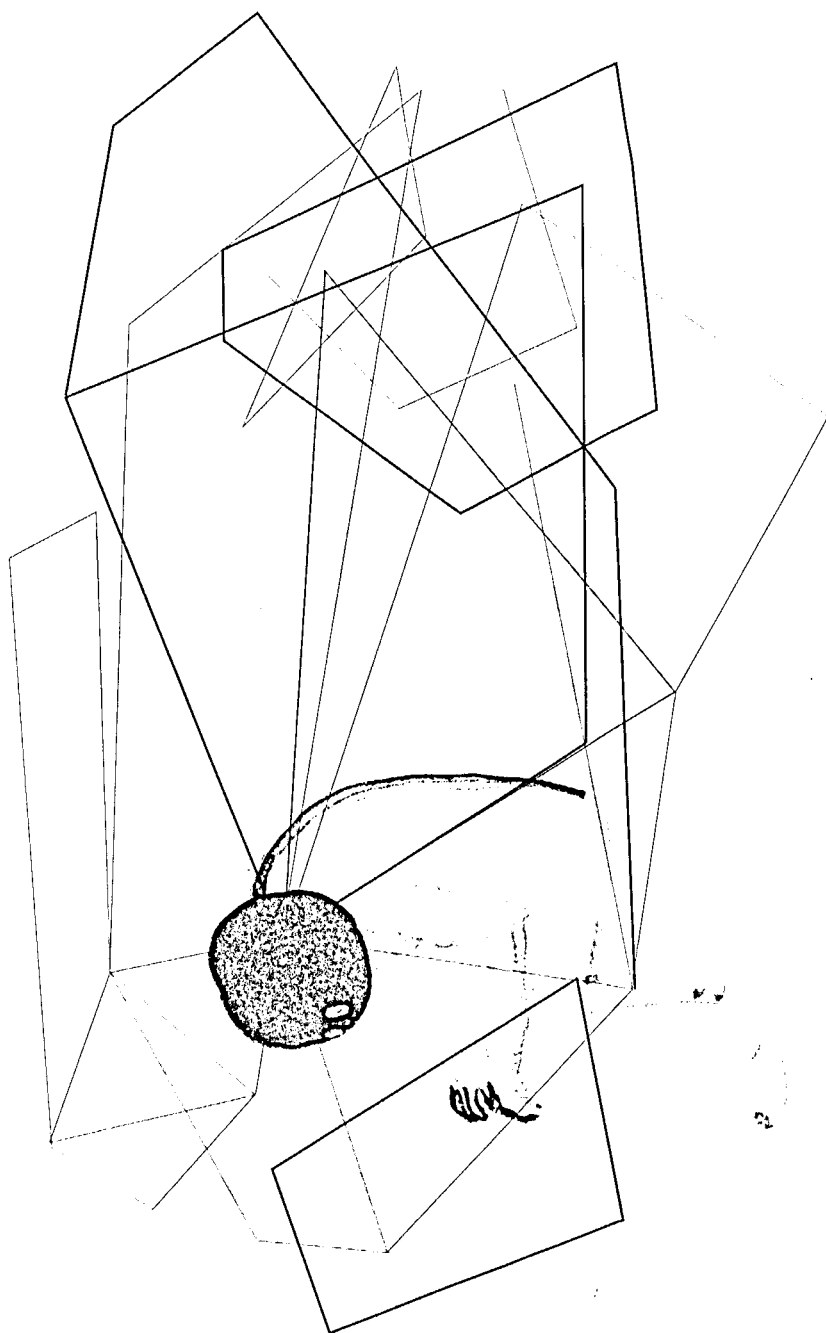
Illustraties door Randall Casaer

Maand van de
Spiritualiteit

LANNOO

Ik sta hier in deze niet eens zo heel grote multimediawinkel bij de stand van de smartphones, en ik kan niet zeggen dat ik al enig idee heb welke ik zou moeten kiezen.

Ik had deze winkel nochtans net omwille van zijn relatief beperkte aanbod geselecteerd. Dat zal het makkelijk maken, dacht ik. Jaja.

Ik voel me bezwaard bij deze situatie.

Twee uur lang sta ik hier al, vandaag. En dan rond ik nog af naar beneden. Dramatischer ingestelde mensen zouden zeggen dat ze hier al bijna drie uur staan.

Ik schat mezelf in als een volwassen man van gemiddelde intelligentie, als het gemiddelde tamelijk hoog is. Die intelligentie zou mij in staat moeten stellen om een verstandige en rationele keuze te maken.

Er zijn studies die zeggen dat iederéén de neiging heeft om zichzelf in te schatten als bovengemiddeld intelligent, zeker op het moment dat ze keuzes moeten maken. Die studies kloppen, ik zie heel vaak mensen die zichzelf belachelijk overschatten. Bij mij voelt het oprecht aan als een realistische inschatting.

Na twee uur heb ik nog steeds geen keuze gemaakt.

Bovendien heb ik een goede tot zeer goede controle over mijn impulsen en een redelijk verwachtingspatroon, zeker naar de normen van de moderne maatschappij.

Waarom geraak ik hier dan niet uit?

Ik voel ook geen beslissing naderen, integendeel, ik zak dieper en dieper weg in het moeras.

Daarenboven is de keuze niet levensbelangrijk, ze is van het oppervlakkige soort.

Dat maakt het alleen maar erger.

Hoe moeilijk kan het zijn om een smartphone te kiezen?

Ik kan het beeld van mezelf in deze situatie niet verdragen.

Deze toestand gaat in tegen alles wat ik geloof.

Ik geloof, ik ben overtuigd, ik ben doordeesemd van de gedachte dat meer keuze meer kans biedt op geluk.

Kiezen wat je graag zou eten, kiezen wat je wilt gaan studeren, kiezen of je een buxushaag zet of een houten schutting, kiezen op wie je verliefd wordt, kiezen of je kinderen krijgt of niet, kiezen op wie je stemt en waarom.

Hoe meer keuze, hoe meer kans op geluk.

Hier liggen achttien smartphones. Dat zijn achttien mogelijkheden tot geluk.

Ik zou dolgelukkig moeten zijn.

Wie krijgt er achttien mogelijkheden tot geluk?

Ik moet enkel mijn hand leggen op een van deze achttien smartphones. Mijn vingers sluiten. Naar de kassa stappen. Betalen. Buitestappen. De vrijheid in.

Aan de winkel ligt het niet.

Opgewekte muziek, niet té, genoeg om het gemoed de kin te laten ophouden.

De lichten helder genoeg om je ogen de koopwaar goed te laten aanschouwen.

Maar geen tandartslicht, het blijft subtiel.

De verkopers zijn vriendelijk, willen verkopen, maar dringen niets op.

Geen Tunesische bazaar maar een beleefde tempel van de vrije wil. Het tapijt dempt het geluid, nodigt uit tot beschaafd spreken, ingetogenheid.

De andere klanten zijn beleefd, voornaam.

Als ze al iets merken van mijn blokkage, springen ze daar discreet mee om.

Het is het soort winkel dat mensen aantrekt zoals je zelf graag hebt dat je bent.

Hier rond de stand van de smartphones vertoont het voor de rest onberispelijke tapijt wel sporen van slijtage.

Ik ben niet de eerste die hier staat te twijfelen.

Toen ik de beslissing had genomen om een smartphone te kopen, voelde ik me nochtans geweldig.

Ik had het zo lang tegengehouden, gevonden dat zoiets niets voor mij was, belachelijk, een smartphone.

Mezelf dan toch kunnen laten gaan, ingezien dat die restrictie nergens voor nodig was. Het mag weleens, een smartphone, hoelang sukkel je nu al met die oude telefoontjes? Je bent de enige van je vriendenkring die nog geen smartphone heeft.

Ik speelde de twee mogelijkheden af in mijn hoofd, ik woog eerlijk tegen elkaar af hoe ze voelden.

Bij 'ik koop geen nieuwe telefoon' voelde ik niets.

Bij 'ik koop een nieuwe telefoon' voelde ik me gelukkig.

Een warme gloed vervulde me.

Ik deed de oefening voor de tweede keer, als negenproef, om zeker te zijn dat die eerste keer geen kortstondige bevlieging was.

Bij 'ik koop geen nieuwe telefoon' voelde ik nu zelfs al teleurstelling.

Het voelde alsof ik al naar de winkel vertrokken was, reikhalzend uitkijkend naar mijn nieuwe smartphone. Ik word teruggeroepen. Ik mag die smartphone toch niet kopen.

Teruggefloten, met zo'n snerpand fluitje. Je was al op weg om de goal te maken, maar dan de teleurstelling van het buitenspel.

Bij de gedachte 'ik koop een nieuwe telefoon' voelde ik de opluchting. Laat je maar eens gaan, jongen, het mag. Het mag toch! Loop maar naar de goal, jongen, de keeper is weg, het doel is leeg. Scoor maar, steek je handen maar al in de lucht.

En nu staat de spits besluiteloos en impotent voor het lege doel.

Even omhoog kijken van de display, wat verder weg, die oogspieren eens stretchen.

Ze doen pijn van zo lang op dezelfde afstand te kijken.

Deze smartphone – neenee, ik heb hem nog niet gekozen – wordt mijn vierde telefoon.

Ik heb al een vaste lijn.

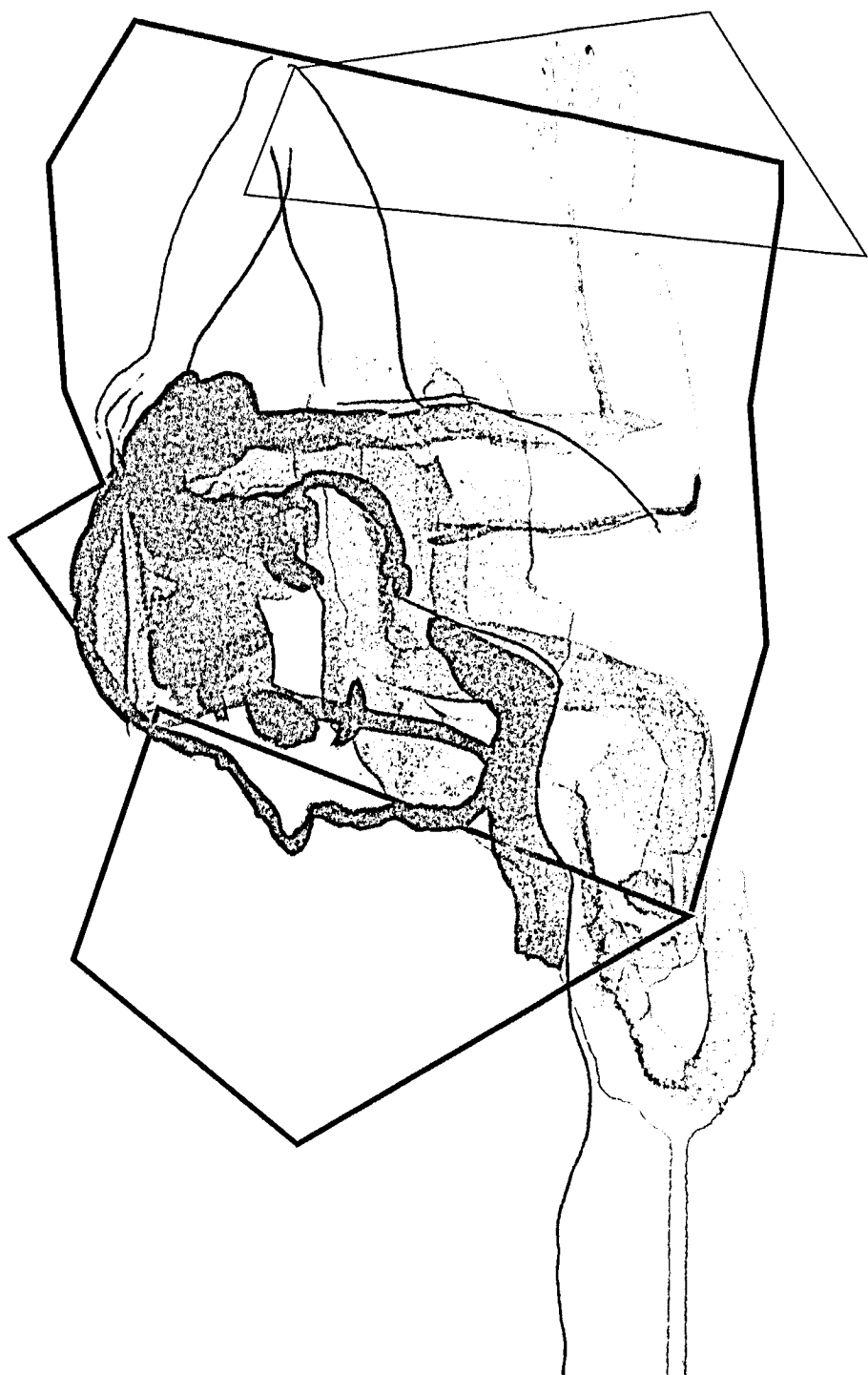
Ik heb mijn oude gsm die het nog doet.

Ik heb een Skype-account op de laptop.

En dan de smartphone dus.

Ik sta hier geblokkeerd over de aankoop van mijn vierde telefoon. In Syrië zijn er gifgasaanvallen, in Egypte schieten mensen hun medeburgers dood op straat, elders in de wereld gebeurt er nog van alles waar ik niet eens iets van weet.

Want ik sta hier geblokkeerd over de aankoop van mijn eigenste persoonlijkste vierde telefoon.

Ik kom verdorie uit een huis waar we een telefoon staan hadden die we deelden met drie gezinnen.

Een zwarte telefoon met een draaischijf. Dezelfde telefoon die iedereen had.

Ik voel de veer nog opspannen als ik mijn vinger in die gaatjes stak. Een telefoon die rinkelde! We zouden blij geweest zijn, toen, als we een ringtone hadden kunnen kiezen!

Ik weet nog, die eerste keer dat ik met mijn kinderhandjes die rinkelende telefoon opnam. Ik voel het gewicht van die telefoon nog! Die hoorns waren toen heel zwaar. Daarom kon je ook veel minder lang bellen, je kon dat niet lang dragen. Ik hoor die stem nog: 'Is Gerarda thuis?' Dat was mijn tante, die woonde in het huis naast ons. En dan moest je al je moed samenroepen, met je schorre stem tegen die gaatjes in het bakeliet zeggen: 'Ik ga haar eventjes halen.' En dan moest je je schoentjes aandoen, naar buiten lopen en binnenlopen bij tante Gerarda en nonkel Wilfried en roepen: 'Telefoon!'

Tante Gerarda had de telefoon al lang horen rinkelen door de dunne scheidingsmuur heen, stond al klaar in haar chicste overjas. Telefoneren was toen nog een evenement! Met pronte stap haastte ze zich dan opgewonden naar ons huis. Ze had trouwens rustig thuis kunnen blijven, ze sprak zo luid dat ze vanuit haar eigen huis ook wel hoorbaar geweest zou zijn door de hoorn.

Dat is mijn telefoonvoorgeschiedenis.

Daar is het allemaal begonnen.

Een telefoon die we met drie gezinnen deelden, samen waren we

met z'n vijftienen. Ik had één vijftiende van een telefoon.
Dat was genoeg en ik hechtte er geen belang aan.

Waarom hecht ik dan blijkbaar zo veel belang aan mijn vierde telefoon?

Niet schamen, niet schamen.

Stoppen met schamen.

Anders wordt het alleen maar moeilijker.

Schaamte maakt van een beslissingsproces dikke
stroop met brokken.

Ssssjjt. Rustig. Ik laat mij hier niet afdreigen door tijdsdruk of door schaamte!

Ik heb geen enkel probleem.

Ik moet hier helemaal niets.

Desnoods ga ik gewoon terug naar huis en doe ik verder met mijn oude toestel.

Mijn oude telefoon is al vier jaar oud en hij doet het nog altijd. Waarschijnlijk houdt hij het nog een tijdje vol. Je kunt tachtig worden met dat toestel. Wat heeft dat al niet allemaal beleefd en overleefd?

Ontelbare keren gevallen, tegen de tafel geslagen, kwaad tegen de muur geworpen, verloren, pintjes mee opengedaan, begraven geweest in de zandbak, een auto over gereden, in de pot gevallen.

Het is een oud-strijder van vele van mijn oorlogen.

Akkoord, er zitten een paar zandkorreltjes onder de lens van het ingebouwde fototoestelletje, maar is dat zo'n probleem?

Dat toestel is het levende bewijs dat de theorie niet klopt dat alle moderne toestellen gemaakt zijn om snel kapot te gaan, zodat we een nieuw toestel moeten kopen en zo de bedrijven draaiende houden.

Dan neem je die paar zandkorreltjes er toch bij?

Ik gebruik dat cameraatje niet eens.

Ik heb een ander fototoestel waar ik al mijn foto's mee maak.

Ik kan dus perfect terug naar mijn oude toestel, zonder enig probleem.

Met die paar zandkorreltjes die ook geen enkel probleem zijn.

Gewoon lekker gezellig terug naar mijn oude toestand waarin ik